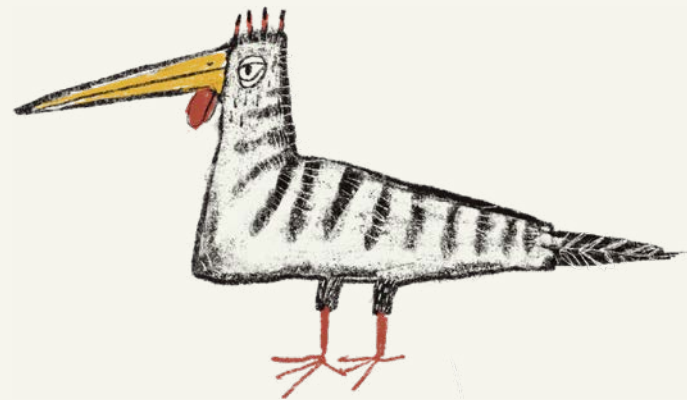

DE LEGENDE VAN DE BAOBAB

NAAR EEN AFRIKAANSE LEGENDE

De koning van een Afrikaans land
was vreselijk ijdel en erg arrogant.
Hij vond zichzelf de allerknappste man
en dit ontkennen was geen goed plan.
De bevolking was bang,
hun vorst had veel macht
en hij was niet iemand
die aan vergeving dacht.
Toch was er een wezen dat nog ijdel was
en zijn schoonheid maar al te graag toonde.
De savanne was de plek waar hij woonde,
deze baobabboom,
een ware gigant,
een reus zonder schroom
en zeer imposant:
een dikke stam met een weelderige kroon,
daarop stelde hij zijn bladgroen tentoon.
Toen de baobab meldde
dat hij zichzelf nog knapper vond,
werd de koning eerst kwaad en toen woest.
Hij zou die lastpak een lesje leren, dat moest!
Als straf rukte hij de boom uit de grond
en met veel gevloek en gegrom
draaide de koning
die baobab, flikflak, zomaar om.

Omdat de koning hun vriend zo kwelde,
verklaarden alle baobabbomen zich solidair
en deden zomaar, flikflak, precies hetzelfde.
En sinds die tijd
lijkt het alsof een baobab
met zijn wortelstelsel de lucht in prijkt.

(uit: Verhalen Almanak)

DE TOVERTAM

NAAR EEN VERHAAL UIT CONGO

Lang geleden woonden de bijen aan de ene kant van de Congo,
de waterrijkste en diepste rivier van Afrika.
Ze vonden zichzelf veel knapper dan alle andere levende wezens
en keken neer op iedereen die geen bij was.
Bovendien bezat het bijenvolk een bijzonder instrument,
waar veel dieren jaloers op waren: de tovertam.
Op het eerste gezicht leek het een heel gewone tamtam,
maar als de bijen erop speelden, moest iedereen dansen.
Je kon onmogelijk blijven zitten, liggen of staan,
meedansen moest je, of je daar nu zin in had of niet!
De dieren aan de overkant van de rivier
droomden ook van zo'n bijzonder muziekinstrument.
Maar hoe konden ze daaraan komen?

Ze staken de koppen bij elkaar om een oplossing te bedenken.
Leeuw nam het woord.

'Iedereen mag zich naar de overkant begeven
en zijn kans wagen om die tovertam te stelen.
Ik hoef jullie niet te vertellen
hoe bijen ons met hun steekwapens kwellen.
Ze vormen een pijnlijke hindernis,
maar laten we eens kijken wie van ons de knapste is.'

Als eerste stapte Olifant naar voren.

**'Ik heb de dikste huid en ben groot en sterk,
die tamtam stelen hoort dus bij mijn werk.
Als het mij niet lukt om dit te presteren,
hoeft niemand anders het nog te proberen.'**

Niet alle dieren stemden hiermee in,
maar stiekem waren ze blij dat hij zijn kans wilde wagen.

De dikhuid zwom geluidloos naar de overkant,
waar de tovertam wat verderop in het gras lag.
Een paar bijen, de bewakers van dienst, vlogen boven hem.
Olifant sloop verder en negeerde hen.

Toen ze dichterbij kwamen, sloeg hij wild met zijn slurf
en maakte zich uit de voeten met de tovertam.
Ondertussen waren alle andere bijen gealarmeerd.
Nog voor Olifant bij de rivier was,
hadden de insecten hem al te pakken.
Ze landden op zijn brede, grijze rug
en prikten, prikten, prikten door zijn dikke huid heen.
Van schrik en pijn liet Olifant de tovertam vallen
en dook het water in om zich van zijn aanvallers te ontdoen.

Zo verging het ook
Zebra,
Hyena,
Luipaard,
Nijlpaard,
Neushoorn ...

en alle andere grote en minder grote dieren.

Tot slot kwam Kaboendi aan de beurt,
de kleinste van alle viervoeters.
De andere dieren lachten hem uit,
maar Kaboendi beweerde:

**'Luister, dit is mijn geheim:
wie niet sterk is, moet slim zijn.'**

Hij zwom naar de overkant
en verstopte zich eerst achter een struik.
Hij ging dus niet meteen op de tovertam af,
zoals alle andere dieren hadden gedaan.
Vanuit zijn verstopplek observeerde hij zijn buit.
Hij zag dat er een gat in het hout van de tamtam zat.
Daar kon water in gegoten worden
om de klank helderder te maken
en op dat gat zat een stop.
Dat bracht Kaboendi op een idee.

